

SEZÓNA

10

2026/27

S FÍZLEM V ZÁDECH

DORIAN OČIMA ADAMA SVOZILA

PETR NOVOTNÝ O BOHUMILU HRABALOVÍ

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJ!!
VSTUPENKY NA NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.
HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY SCÉNIKÉ ČTENÍ

ŘÍJEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

ČTVRTEK	1.	18.00	HOTEL MODRÁ HVĚZDA	KONEC 20.00	N
PÁTEK	2.	19.00	ATOMOVÁ KOČIČKA	KONEC 21.00	
NEDĚLE	4.	19.00	V. Sigarev / DETEKTOR LŽI		
			Co všechno se může stát, když si manželé pozvou do bytu hypnotizéra? Hrají L. Vlasáková, J. Dolanský a J. Hofman. Režie P. Šimák. JT Promotion, Praha		
ÚTERÝ	6.	18.00	KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ	KONEC 20.20	Z
STŘEDA	7.	17.30	R. Kipling – K. Plešková / MAUGLÍ		S
			Příběh dítěte, které hledalo své místo v životě. Režie Z. Rumpík. Studio LAIK		
ČTVRTEK	8.	19.00	A. Sanzol / NĚHA		
			Komedie roku 2025 z Grand festivalu komedie! Hra o věčném sváru ženského a mužského světa. Hrají K. Oltová (Cena za nejlepší ženský herecký výkon GFK 2026), J. Vondráček a další. Režie M. Čičvák. Divadlo v Dlouhé, Praha		
PÁTEK	9.	19.00	MLADÝ FRANKENSTEIN	KONEC 21.40	A
NEDĚLE	11.	19.00	NÁHRADA ZA 3.12. N. Foster / NA OSTRO		
			Komedie s nečekaným příběhem lásky a překvapivým happy-endem. Hrají M. Zounar, F. Blažek, M. Randová a další. Režie A. Procházka. JT Promotion, Praha		
ÚTERÝ	13.	19.00	TANEC V RODNÉM DOMĚ	KONEC 21.00	R
STŘEDA	14.	18.00	NÁHRADA ZA 10.6. HOTEL MODRÁ HVĚZDA	KONEC 20.00	X
ČTVRTEK	15.	19.00	HOTEL MODRÁ HVĚZDA	KONEC 21.00	K
PÁTEK	16.	10.00	POSTŘÍŽINY		VG
		19.00	KYTICE	KONEC 21.05	E
SOBOTA	17.	19.00	POSTŘÍŽINY	1. PREMIÉRA str. 12–14	P1
NEDĚLE	18.	19.00	POSTŘÍŽINY	2. PREMIÉRA str. 12–14	P2
PONDĚLÍ	19.	9.00 11.45	J. Swift – P. Stebbings – P. Smith / GULLIVER'S TRAVELS		ŠK
			Adaptace slavné satiry. Režie P. Stebbings. Hráno v originále. TNT Theatre Britain		

PONDĚLÍ	19.	19.00	S. Castro / GENIÁLNÍ NÁPAD Oceňovaná francouzská komedie. Hrají D. Gránský, M. Děrgelová, M. Pechlát a další. Režie P. Šimák. Divadlo Palace, Praha	
ÚTERÝ	20.	9.00 11.45 17.30	GULLIVER'S TRAVELS Adaptace slavné satiry. Režie P. Stebbings. <i>Hráno v originále.</i> TNT Theatre Britain KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ KONEC 19.50 CHYŤTE CHAPLINA! KONEC 12.50 KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ KONEC 21.20	ŠK J D C
ČTVRTEK	22.	10.00 19.00	POSTŘÍŽINY KYTICE KONEC 20.05	ŠK U
PÁTEK	23.	10.00	A. Saalbach / BALETKY Něžná, dojemná a komická inscenace o odvaze tančit. Hrají V. Hybnerová, M. Dittrichová, J. Holcová a další. Režie P. Šimák. JT Promotion, Praha	
SOBOTA	24.	18.00	POCTA SINATROVI Nesmrtelné melodie zlaté éry swingu ožívají v podání hvězdy operních pódii D. Klánského za doprovodu hudebního uskupení Sinatra Small Band.	
NEDĚLE	25.	19.00	NÁHRADA ZA 2.6 FREDERICK KONEC 21.35 KYTICE KONEC 21.05 NORMÁLNÍ DEBIL 2 KONEC 20.55 MLADÝ FRANKENSTEIN KONEC 21.40 POSTŘÍŽINY	F B
PONDĚLÍ	26.	19.00		
ÚTERÝ	27.	19.00		
STŘEDA	28.	19.00		
ČTVRTEK	29.	19.00		
PÁTEK	30.	19.00		
SOBOTA	31.	18.00		

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PÁTEK	2.	10.00	DORIAN	VG₁+VG₂
SOBOTA	3.	19.00	DORIAN 1. PREMIÉRA str. 7–9	P1_A
NEDĚLE	4.	19.00	DORIAN 2. PREMIÉRA str. 7–9	P2_A
PONDĚLÍ	5.	10.00 19.00	SPIEL : MANN Ch. Weiß / SPIEL : MANN Vtipná i dojemná hra o dospívání. Režie R. de la Chevalerie. <i>S českými titulky.</i> Boat People Projekt, Göttingen / BVB Dortmund / Německý divadelní festival	ŠK
ÚTERÝ	6.	9.00 11.00	DIE 3 KLEINEN SCHWEINCHEN (Tři malá prasátka) DIE PRINZESSIN AUF DER ERBSE (Princezna na hrášku) Galli-Theater, Mnichov / Německý divadelní festival	ŠK ŠK
STŘEDA	7.	9.00	FROSCHKÖNIG (Žabí král)	ŠK

STŘEDA	7.	11.00	BREMER STADTMUSIKANTEN (Brémští muzikanti)	ŠK
			Galli-Theater, Mnichov / Německý divadelní festival	
		19.00	DORIAN	M ₁
PÁTEK	9.	19.00	BEZ KOSTÝMU aneb Povídání z herecké šatny str. 10	
			Neformální talk show J. Uherové s režisérkou J. Ryšánek Schmiedtovou a E. Láskovou.	
SOBOTA	10.	18.00	BANG KONEC 19.40 →	T ₁ +U ₁
ÚTERÝ	13.	19.00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY KONEC 21.45	
ČTVRTEK	15.	10.00	DORIAN	ŠK
		19.00	NÁHRADA ZA 31.3. JARDA KRUŠINA alias Stárnoucí fotr	
			Nová stand up show „Půl sta je půl sta“.	
PONDĚLÍ	19.	19.00	DORIAN	M ₂
STŘEDA	21.	8.30	C. Collodi – K. Plešková / PINOCCHIOVA DOBRODRUŽSTVÍ	ŠK
		10.00	Nová adaptace známé pohádky o dřevěném panáčkovi. Režie Z. Rumpík. Studio LAIK	
PÁTEK	23.	10.00	JOHNNY ZIEHT IN DEN KRIEG	ŠK
			Gerhart-Hauptmann-Theater, Žitava / Německý divadelní festival	
NEDĚLE	25.	15.00	POCHODEM ŤAP! aneb Zvířecí pohádka o cestě domů	
			Interaktivní dobrodružná pohádka, ve které ožívají známé předměty z pudy. Pohadlo, Praha	
PONDĚLÍ	26.	8.30	POCHODEM ŤAP!	ŠK
		10.00	Pohadlo, Praha	
		19.00	HRAJE CELÁ RODINA	
			Simulantenbande a Abakuk – koncert kapel propojených příbuzenskými vztahy.	
SOBOTA	31.	19.00	DORIAN	P _{1B}

POEDIUM V KLUBU

PONDĚLÍ	12.	19.00	S FÍZLEM V ZÁDECH PREMIÉRA str. 11	
			Poetický večer věnovaný vybraným autorům českého undergroundu.	

VČD NA ZÁJEZDECH

ČTVRTEK	8.	19.00	FREDERICK MLADÁ BOLESLAV	
PONDĚLÍ	26.	11.00	VZPOMÍNKY NA T. ŽDÁR NAD SÁZAVOU	
		19.00	VZPOMÍNKY NA T. ŽDÁR NAD SÁZAVOU	

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

O. Horsley – P. Eclair-Powell – O. Wilde / **DORIAN**

 str. 7–8 **PREMIÉRA**

Současná adaptace klasického románu o pohledném mladíkovi, jenž vymění svou duši za věčnou krásu, tentokrát jako viktoriánská queer show, u které vás zamrazí a slzy pomalu překryjí váš poněkud nepřítomný úsměv. Strhující dramatičtější sleduje úpadek hlavního hrdiny, který se prolíná s Wildovým vlastním životním příběhem, jeho pronásledováním a uvězněním. Hrají M. Matoušek, J. Hába, J. Augustin a K. Šafránková. Režie A. Svozil.

B. Hrabal – P. Abraham / **POSTŘÍŽINY**

 str. 12–14 **PREMIÉRA**

Nostalgická komedie s vůní sladu, heřmánku a čerstvých jitrnic. Kdo by neznal krásnou Maryšku s vlající hřívou oslnivých vlasů, jejího rozvázného manžela Francina, usrkávajícího vlažnou kávu a toužícího stát se ředitelem pivovaru, a hulákajícího strýce Pepina, který přijel na „na čtrnáct dní“ a zůstal napořád... Hrají E. Jechová, R. Chvalová, Š. Pospíšil, P. Borovec a další. Režie P. Novotný.

M. von Mayenburg / **BANG**

Černá komedie o malém tyranovi. Ralf Bang je bílý heterosexuální muž, který má pocit, že je pánem tvorstva. Co na tom, že je mu teprve pět let! Jeho vzestup je nevyhnutelný, je připraven porazit všechny, kteří se mu postaví do cesty... Hrají J. Hába, V. Malá, Š. Pospíšil, R. Žák a další. Režie G. Gabašová.

P. Pörtner / **BLÁZNIVÉ NŮŽKY**

Komedie roku 2007 a L. Špiner s oceněním za nejlepší mužský herecký výkon GRAND Festivalu smíchu 2008! Interaktivní kriminální komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špiner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

A. A. Ólafsdóttir

TANEC V RODNÉM DOMĚ

První české uvedení současné komedie o překvapivém průběhu jedné rodinné večere. Hrají J. Janoušková, M. Sikorová, V. Malá, J. Láška j. h. a P. Borovec. Režie P. Novotný.

T. Dianiška / **ATOMOVÁ KOČIČKA**

Bláznivá sci-fi komedie o jednom nečekaném výletu do minulosti. Příběh tří studentů aplikované fyziky, kteří zažijí něco, co ještě nikdo nezažil. V hlavních rolích K. Šafránková, P. Borovec a J. Láška j. h. Režie R. Bellan.

R. Bellan / **NORMÁLNÍ DEBIL 1**

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu. Nedílnou součástí originální retrokomedie plné nadsázky i nostalgie je dobová „pop music“, vysílání Československé televize a odborný pohled na psychický vulkanismus. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lásková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

R. Bellan / **NORMÁLNÍ DEBIL 2**

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volné pokračování stejnojmenné populární inscenace jako seriózní výlet do historie i parodická komedie. Nové příběhy průšviháře Norberta Intrubise. Hrají J. Láška j. h., V. Malá, P. Borovec a L. Špiner. Režie R. Bellan.

É.-E. Schmitt / **FREDERICK**

Romantická, komediálně-dramatická óda na divadlo a herectví, inspirovaná životem Frédérica Lemaitrea (1800–1876), francouzské divadelní hvězdy období romantismu. V titulní roli L. Špiner. Režie R. Lipus.

V. Klimáček / **KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ**

Komedie o tom, že každá zásilka jednou dorazí, i když třeba ne tam, kam měla. Kurýr Jan se stará o značně vyšínutou matku, s níž jednoho dne musí rozvázet zásilky... Hrají M. Mejzlík, L. Mecerodová a další. Režie F. Nuckolls.

K. J. Erben – V. La Chia – J. Ryšánek Schmiedtová / **KYTICE**

Česká klasika jako velkolepá hudebně-vizuální podívaná. Fantaskní svět legend našich předků, kde láska, zrada, smrt a přírodní zákony i nadpřirozené síly splývají v jeden velký strhující příběh. Režie J. Ryšánek Schmiedtová.

Z. Dušek / **CHYŤTE CHAPLINA!**

Autorská inscenace o geniálním filmovém herci. V hlavních rolích J. Hába, L. Špiner, M. Mejzlík a Z. Rumpík. Režie Z. Dušek.

M. Brooks – T. Meehan **MLADÝ FRANKENSTEIN**

Cena diváků a odborné poroty Grand festivalu komedie 2026 a J. Pejchal s oceněním za nejlepší mužský herecký výkon festivalu! Bláznivě komediální muzikál z transylvánského panství. Hrají J. Pejchal, M. Sikorová, L. Špiner a další. Režie P. Gazdík.

P. Abraham – M. Mejzlíková **HOTEL MODRÁ HVĚZDA**

Romantická komedie podle slavné filmové veselohry. Dva hotely se stejným názvem v jednom městě mohou být zdrojem komplikací. A když se v jednom z nich má konat svatba a ženich potom čeká v jiném hotelu než nevěsta, je to už velká šlamastyka... Hrají K. Šafránková, J. Láška j. h., V. Malá a další. Režie P. Novotný.

PŘIPRAVUJEME NA LISTOPAD

MĚSTSKÉ DIVADLO

ČTVRTEK	5.	18.00	HOTEL MODRÁ HVĚZDA	V G
PÁTEK	6.	18.00	CHYŤTE CHAPLINA! DERNIÉRA	
PONDĚLÍ	16.	19.00	MONIKA ABSOLONOVÁ a Vlastní band	
ÚTERÝ	17.	19.00	NORMÁLNÍ DEBIL 1	
PÁTEK	20.	19.00	MLADÝ FRANKENSTEIN	
SOBOTA	21.	18.00	POSTŘIŽINY	
NEDĚLE	22.	19.00	O. HAVELKA A JEHO MELODY MAKERS: Nejkrasší kusy saisoóny	

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

NEDĚLE	29.	15.00	K. Plešková / POHÁDKY KOUZELNÉ BABIČKY 2	PREMIÉRA
Pokračování úspěšné pohádky plné dobrodružství, zábavy i písniček. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK				

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

DORIAN

Tak zní název inscenace, kterou jsme pro vás spolu s režisérem ADAMEM SVOZILEM připravovali na naší Malé scéně od konce srpna a která bude mít svoji českou premiéru první říjnovou sobotu. S Adamem se ve stejném prostoru VČD pracovní setkáváme již potřetí. Naposledy se jednalo o českou premiéru nové německé hry Zřít do tmy [Iodipus] a i nyní pracujeme na současné adaptaci evropské klasiky – Obrazu Doriana Graye legendárního britského spisovatele Oscara Wildea. Hra DORIAN, jejímiž autory jsou dramatička Phoebe Eclair-Powell a režisér Owen Horsley, měla premiéru v Reading Rep Theatre nedaleko Londýna na podzim roku 2021. Před rokem a půl jsme měli možnost přečíst si ji v anglickém originále a následně jsme začali jednat o překladu do češtiny. V čem konkrétně je tato adaptace slavné předlohy tak zajímavá a jaká její témata rezonují i dnes si přečtete v následujícím rozhovoru, který vzniknul po prvním týdnu zkoušení s naší malou hereckou partičkou – Kájou Šafránkovou, Jirkou Hábou a našimi dvěma nováčky Honzou Augustinem a Mikim Matouškem.

Čím tě zaujala britská adaptace Obrazu Doriana Graye?

Líbilo se mi, jak zručně je v této adaptaci propleten děj románu s životními osudy autora, jak se tyhle dvě linie zrcadlí a vzájemně obohacují. A pak taky celkový tón díla, v němž se vážné, až tragické a niterné střihem láme do vtípného, ironického, nezučastněného.

Některé knihy čtete víckrát za život. Zaujímáme k nim pak logicky i trochu jiný postoj, nebo v nich jen objevujeme něco, co nás při předchozím čtení nenapadlo. Měl jsi to tak i s Obrazem Doriana Graye?

Poprvé jsem knihu četl na střední a jediné, co si pamatuji je, že se mi „líbila“, žádná fascinace se

ovšem nekonala; měl jsem ji prostě zapsanou jako „docela zábavnou a dobře napsanou povinnou četbu“ s významným kulturním přesahem a kontextem. Přišlo mi, že je to taková víceméně přímočará moralita varující před hedonistickými excesy a ztrátou lidskosti. Což do jisté míry určitě je. Při nynějším čtení jsem byl ale naprosto uchváten a vlastně i překvapen: Wilde se v lůně totalitně konzervativní společnosti odváží napsat téměř transparentně queer román a obracet se na své queer publikum. Samozřejmě zachovává jakés takés dekórum („plausible deniability“) a používá metodu sofistikovaných jinotajů a narázek, ale jde na samotnou hranu, a jak jeho soudní proces dokazuje, vlastně i za ni. Je to dílo obrovské odvahy: byl sice zvyklý svou tvorbou provokovat, ale podstatně neškodněji a v rámci své role baviče; tady ty provokace nabývají politické dimenze.

Jak moc jsi předtím znal osobnost Oscara Wildea? Já se musím přiznat, že asi víc než běžný divák, přesto celkem povrchně, a jak jsem začala načítat literaturu o jeho životě, úplně mě to pohltilo...

Měl jsem to dost podobně. Třeba průběh jeho procesu jsem neznal vůbec, a to je skutečně fascinující soudní drama ve více aktech. Nebo jsem si třeba neuvědomil, jak složitou a do jisté míry překérní pozici jako lr z vyšší střední třídy měl v bezmála kastovní anglické společnosti a jak tato pozice formovala – nebo si snad vynucovala – jeho veřejnou personu, kterou sehrával pro anglický salon, tedy takového toho „třídniho šaška“ nebo, noblesněji řečeno, břitce provokativního glosátora. Tohle zjištění mě pak vedlo k úvahám o napětí mezi rolí (či snad obrazem, hehe), kterou si společnost vynucuje, versus „autentickým“ nitrem/identitou. Což je jedním z hlavních témat hry, takže se hodilo! A dobrý dojem na mě v neposlední řadě udělala Wildeova – vzhledem k tématu jeho děl – překvapivá levicová politická orientace. Kritizuje například dekadentní aristokracii, která jako upír žije jen tím, že saje živou práci, a žije tím víc, čím víc práce saje.

Jaké další zdroje kromě Wildeova románu jsi při přípravě textu hry používal? Sám sis britskou adaptaci výrazně upravil – proč? Řekni, v čem tvoje úprava spočívá...

Obecně hodně poslouchám podcasty, tady hrála nezastupitelnou roli epizoda podcastu Bad Gays o lordu Alfredu Douglasovi (Bosiem) a Byte Sized Biographies o Oscaru Wildeovi. Pak taky kniha *Insult and the Making of the Gay Self* Didiera Eribona obsahující předmětné pasáže o vztahu jedince a většinové společnosti a také vyložené o Wildeovi.

No a ta úprava textu přibližuje mému pojetí divadla, které

je většinou hodně kontaktní (ve smyslu: přímé oslovení diváků, tematizace samotné divadelní situace...) a protkané všemožnými komentáři, zcizovákami, poznámkami, vtipky. V rámci úpravy proběhla také dvojí jazyková revize: na jednu stranu jsem hovorově pasáže přibližoval svému pojetí hovorovosti, jednak jsem do textu vnašel ještě víc přímých citací z nesmrtelného překladu Kateřiny Hilské (PŘEKLADATELKA ROMÁNU OBRAZ DORIANA GRAYE – POZN. RED.). No a relativně velkou změnou také bylo rozvinutí postavy Constance Wildeové a obecná tematizace toho, jak misogynně Wilde v románu traktoval ženské postavy a jakou funkci tam vlastně plní.

V čem je podle tebe dnes příběh Doriana Graye a Oscara Wildea aktuální? Jak bude pro dnešní publikum fungovat?

Obraz Doriana Graye se zabývá tématy, která od doby napsání textu jen nabyly na palčivosti: ať je to nezdavá fascinace krásou, destruktivní zaměňování povrchu a podstaty, zmatení ohledně toho, co je štěstí a co rozkoš... Myslím, že každý si v tom najde své, tedy sebe. Ostatně proto je to nezpochybnitelné dílo ze zlatého fondu evropské literatury! Co se týče linie Oscara Wildea a jeho soudního stíhání: v naší společnosti jsou síly většinové nesnášenlivosti a šikany na vzestupu a stejně jako ve viktoriánské Anglii (a od té doby ještě mnohokrát) se zaštiťují vágně pojatými a účelově definovanými „tradičními hodnotami“. Myslím si, že je nezbytné proti těmto silám vystupovat a vracet lidství a základní důstojnost těm, kterým je upíráno – ať už jsou to sexuální menšiny, jako v případě tohoto textu, nebo další skupiny – cizinci, ženy, sociálně znevýhodnění a další. Stejně tak je důležité si připomínat, jak krutý a zničující může být účinek státu v rukou konzervativních radikálů ve chvíli, kdy jako protiváha nestojí principy, jako jsou nezcizitelná lidská práva, osobní svoboda nebo alespoň elementární slušnost a empatie.

Na inscenaci se podílíš také jako kostýmní výtvarník, není to poprvé, už u Zřít do tmy jsi říkal, že tě tahle profese baví. Tentokrát s tebou na vizuální složce inscenace pracuje výtvarník Martin Šimek. Jde o vaši první spolupráci? Proč sis vybral právě jeho?

Je to skutečně naše první spolupráce a došlo k ní způsobem, jakým by se to opravdu dít nemělo. Znal jsem jedinou Martinovu scénografii ze studentských let v divadle DISK. Nicméně docela dlouho po škole jsme se skamarádili a v letecké hospůdce jsem mu rozveselen pívem nabídl spolupráci na základě toho, že se nám dobře vykládalo. Většinou se přátelské a pracovní sféry snažím držet oddělené, ale s výsledkem jsem zatím dost spokojený, takže možná to dobře dopadne, držte palce!

Jaký jste zvolili klíč k vizuální složce?

Kostýmy jsem si vzal do parády já a jsou to značné míry sestaveny z archivních kousků – v divadelních podmínkách tomuto archivu říkáme „fundus“. Je to jednak pocta dlouhodobě výborné řemeslné úrovni pardubické krejčovny, jednak tento přístup umožňuje velké množství převleků, z čehož pro mě číší divadelní hravost; vzniká něco jako módní přehlídka, která mi tematicky ke hře sedí. Ve skládce jsme našli několik skutečně opulentních kousků a jsem moc rád, že opět spatří světlo ramp. Toto řešení je navíc ekonomické i ekologické – upřímně řečeno mě dlouhodobě poupozu, jak nehospodárný je divadelní provoz a jak se divadla a tvůrci málokdy snaží hledat možnosti recyklace toho, co už v divadlech je. Naopak se fundusy hodně rozprodávají a ruší, což je podle mě velká škoda; Yýchodočeské divadlo si našťestí tento cenný zdroj příkladně opatruje.

Co se scény týče, Martin v ní vyšel z principu zrcadlení dvou polovin – starého/nového,

reprezentativního/zraku unika-
jícího atd. Navíc má scéna evo-
kovat otevřenou knihu – divák si
jistě domyslí, jakou...

A kdy se tedy náš Dorian ode- hrává – v současnosti, nebo ve viktoriánské Anglii?

Děj jako takový se odehrává ve
viktoriánské Anglii, ale herectvo
jej rozsáhle komentuje, proble-
matizuje a ironizuje a činí tak
z pozice našich současníků. Mys-
lím, že se tak lépe (a většinou dost
vtipně) daří ten trochu vzdálený
viktoriánský kontext přiblížit sou-
časnosti – díky, herectvo!

V minulosti jsi jako režisér opakovaně spolupracoval s ČRo. Baví tě práce pro roz- hlas? Proč myslíš, že se jí v po- slední době mladí tvůrci věnu- jí, co jim přináší?

Hm, podle mě je to dáno exis-
tenčními a finančními pod-
mínkami panujícími v českém
divadle – pokud je člověk na
volné noze, v podstatě se režii
neuživí, a zároveň kombinace
časové náročnosti a poměrně
úzké specializace neumožňuje
snadno kombinovat s dalšími
zdroji příjmu. Rozhlas je jedním
z těch nemnoha dostupných.

Ale nebylo to pro mě jen
o penězích, rozhlasová
práce mě skutečně
bavila a těšila, je hodně
imaginativní a zároveň
mnohem trvanlivější
než v divadle – jakmi-
le se něco nahraje, je to
už navždy stejné. Na-
opak divadlo je neustálý
boj proti zapominání,
nepřesnosti, poryvům
energií a nálad...

ROZHOVOR

ANZH

**Krácenno, celý rozhovor nalez-
nete na www.vcd.cz.**

JIRKA SE ŠTĚPÁNEM ROZJÍŽDĚJÍ KULIŠÁRNU

PŘI NATÁČENÍ S P. JANEČKOVOU, FOTO J. SEJKORA

NOVÝ PODCAST

**Co se děje v divadle, když se zrovna nehraje? O čem si herci
povídají v šatně? Co všechno se může přihodit během zkoušení,
na zájezdu nebo pár minut před začátkem představení? A kdo
jsou vlastně lidé, které na jevišti možná nikdy neuvidíte, ale bez
nichž by se žádná inscenace neobešla?**

Právě tam, kam divák většinou
nevidí, nás zavedou **Jiří Hába**
a **Štěpán Pospíšil** s novým diva-
delním podcastem **KULIŠÁRNA**,
který odstartoval s novou diva-
delní sezónou a bude vycházet
dvakrát měsíčně.

Kulišárna bude místem pro se-
tkávání s lidmi z divadla i kolem
něj. K mikrofonu usednou herci,
režiséři, dramaturgové a další
tvůrci, ale také ti, kteří se starají
o všechno, co předchází zved-
nutí opony, a zajišťují hladký

průběh představení.
Jak už samotný název napo-
vídá, nečekejte nudné a formální
rozhovory. Jirka se Štěpánem
si pro své hosty připraví trochu
rošťáctví a spoustu zvědavosti,
díky které proniknete do tajů
divadelního „podsvětí“.
Podcast Východočeského
divadla Kulišárna najdete na
Spotify. Odkazy na jednotlivé
díly budou vždy k dispozici na
našich sociálních sítích. LaN

BEZ KOSTÝMU

NA MALÉ SCÉNĚ JAKO ÚŽASNÁ DÁMSKÁ JÍZDA

J. RYŠÁNEK SCHMIEDTOVÁ, FOTO OSOBNÍ ARCHIV

Mými hosty v pořadu BEZ KOSTÝMU aneb Povídání z herecké šatny budou tentokrát dvě mladé ženy, divadelnice a matky, jejichž cesty se naposledy protnuly v inscenaci Kytice. A pro obě to byl jakýsi návrat. Pro režisérku a autorku JANKU RYŠÁNEK SCHMIEDTOVOU to bylo druhé setkání s naším divadlem – je to už šest let, co u nás měla premiéru její inscenace Sherlock v ne-snázích. Pro herečku ELIŠKU LÁSKOVOU byla Kytice návratem do práce po mateřské dovolené (nevím, je vůbec ještě dovoleno psát o mateřských povinnostech jako o dovolené?).

Kytice je inscenací, kde vládnou ženy. Nejen protože jejími hrdinkami jsou ženy-matky, milenky, manželky, ale také proto, že režisérka se při práci obklopila čistě ženským týmem – a navíc, jak sama říká: „... všechny dámy z mého týmu mají dítě mladší pěti let. Je to sice náhoda, ale asi taková ta, co musela a měla přijít. Když ale rovně funguje divadlo a jeho lidé, je jedno, zda v něm pracuje žena nebo muž a zda ta žena má či nemá dítě. Já jsem upřímně vždy toužila říct: Budu potřebovat všechny ženy ze souboru, ano, úplně všechny, ano, i tu ještě na mateřské, děkuji.“ A proto se do inscenace zapojila i Eliška, která má dokonce dvě děti mladší pěti let. Má sice mámu (JINDRU JANOUŠKOVOU – POZN. RED.), která se

ráda postará, ale tentokrát se spolu potkávaly na jevišti, takže zbyl manžel Pepík a dědeček Petr (PETR DOHNAL – POZN. RED.), na oba je naštěstí opravdu spoleh.

Jak může pracovat žena režisérka s malým dítětem, jak zkouší a hraje matka dvou dětí, když navíc obě bydlí v Praze – to se budu ptát svých hostů.

Janka Ryšánek Schmiedtová je nesmírně pracovitá žena, ale, jak sama říká, možná nastal čas trochu zvolnit. Má za sebou kolem sedmdesáti inscenací, šéfovala několika souborům, píše do dětského časopisu a občas i do několika lifestylevých, upravuje a píše hry. Vychovává malého syna způsobem, který mi je velmi sympatický – Rudík už jako miminko absolvoval několik koncertů a divadelních představení. Možná poslouchal, možná spínkal, ale cosi v něm nepochybně zůstalo. Kultivovat dítě uměním už od miminkovského věku je

E. LÁSKOVÁ V KYTICI, FOTO J. SEJKORA

velmi potřebné, přesto neobvyklé. Naštěstí má Janka vedle sebe partnera, který se výchově syna a péči o rodinu věnuje stejně jako ona, není jenom pozorovatelem.

Eliška je zase důkazem, že cestování s dítětem není (téměř) nijak omezeno. Že děti zvládnou víc, než se mnohdy zdá, a že matky nemusí být ukotveny

jenom na dětském hřišti. A že se vedle toho dá i zkoušet a hrát, když to sama dobře logisticky vymyslí.

Rodičovství, divadlo a cestování – to jsou pojítka mezi mými hosty a také témata, o kterých s nimi budu mluvit. Janka je takový akumulátor energie, Eliška klidná síla. Na první pohled velmi rozdílné

mladé ženy, přesto mají hodně společného. Zajímá mě jejich pohled na svět, na společnost, ve které žijeme, na limity, které dokážou (či nedokážou) překročit, na věci, které je těší a přináší radost. Věřím, že to bude zajímavé i diváky. **Proto je mi ctí pozvat vás na Malou scénu na další díl mé talk show, který se bude konat v pátek 9. října.** JaU

Večer S FÍZLEM V ZÁDECH

Večer české undergroundové poezie se začal rodit už v loňském roce, ale přípravy jsme museli pozastavit pro dlouhou a nelehkou nemoc hlavního tvůrce JIŘÍHO ŠLUPKY SVĚRÁKA. Letos jsme na něj navázali a pořad uvedeme v pondělí 12. října v Poediu. A protože Šlupka mezitím oslavil významné životní jubileum, uctíme ho aspoň malým medailonkem:

Náš drahý kolega, vynikající skladatel, textař, zpěvák, pianista a pedagog se narodil 30. prosince 1950 v Olomouci. Vystudoval Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, obor čeština a hudební výchova, a Filozofickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, obor čeština. Na Lidové konzervatoři (dnes Konzervatoř a VOŠ Jaroslava Ježka) v Praze studoval skladbu a dirigování.

Coby veterán českého rock'n'rollu a blues pamatuje první bigbítové kluby, kulturní hospodu Houtyš, kde se scházela hanspaulská hudebně literární společnost, zlaté časy Violy, sprádaní hudebních plánů s někdejšími sousedy Jiřím Schelingem i náhodné hraní s Mikem Volkem. A hlavně slávu skupiny C&K Vocal, s níž natočil dvě elpíčka, nemluvě o sborech k albu Michala Prokopa Kolej Yesterday.

Vyučuje tvorbu textu a scénáře na Konzervatoři a VOŠ Jaroslava Ježka a sborový zpěv na DAMU. Působí jako koncertní umělec, pravidelně (byť nepravdělně) koncertuje v Salmovské literární kavárně, obvykle s hudební skupinou Nejenblues. S ní také roku 2012 nahrál album Stará píseň.

Příležitostně pracuje pro Český rozhlas, dlouhodobě spolupracuje a přátelství ho pojí s významnou režisérkou Hanou Kofránkovou. Přes čtyřicet let se věnuje skládání scénické hudby pro divadla po celé republice, nejčastěji po boku režiséra Jiřího Seydlera.

S Východočeským divadlem v Pardubicích spolupracuje od roku 1992. Složil hudbu asi k pětadvaceti našim inscenacím. Několik let připravoval a uváděl ve VČD autorská čtení nazvaná

Laskavé večery s knížkou. A v posledních letech spoluvytvářel deset literárních večerů v našem Poediu.

V pořadu **S FÍZLEM V ZÁDECH**, který připravuje nyní, zazní poezie Egona Bondyho, Sváti Karáska, Ivana Martina Jirouse, Věry Jirousové, Pavla Zajíčka, Vráti Brabence a dalších básníků českého undergroundu. Číst a zpívat budou **Veronika Malá, Ladislav Špíner a Jiří Šlupka Svěrák.** JaP

S PETRÉM NOVOTNÝM O BOHUMILU HRABALOVÍ

Druhou inscenací, která v letošní sezóně v našem divadle vzniká, jsou POSTŘÍŽINY podle stejnojmenné novely Bohumila Hrabala, jednoho z nejvýznamnějších českých spisovatelů 20. století. Kniha Postřiziny vyšla právě před padesáti lety, ale autor ji dopsal už v roce 1970 a na její vydání museli dychtiví čtenáři šest let čekat. Poté, co se Bohumil Hrabal v 60. letech zhluboka nadechl slávy, ho po roce 1968 začala systematicky dusit normalizační cenzura. Povídal jsme si o tom s tvůrcem inscenace PETRÉM NOVOTNÝM.

Na zahajovací zkoušce jste vzpomínal na „knižní čtvrtky“ v 60. letech, kdy se v knihkupectvích začaly objevovat knížky Bohumila Hrabala. Které z nich jste tehdy četl?

Vím, že jsem nezačal jeho prvotinou, četl jsem nejdrív Taneční hodiny pro starší a pokročilé. Bylo to ještě na gymplu a hodně jsme o tom mezi sebou mluvili. Byla to pro nás úplně nová forma. Výpověď jednoho člověka, se kterou jsme si moc nevěděli rady, nebyly tam tečky a pořád jsme

čekali, kdy už začne nějaký příběh, dlouho jsme ho hledali a ne nacházeli. Vlastně si pamatuju, že jsme se s tou četbou i hodně vyzvěkali. Pak přišly Ostře sledované vlaky, a to bylo naprostě zjevení. Byli jsme šokováni, že najednou čteme o okupaci úplně jinak, jinýma očima. Fascinovalo nás to. A pak jsem se nějak dostal k samizdatovému vydání Ob- sluhoval jsem anglického krále. To bylo taky ohromné zjevení. O české povaze, českých dějinách, něco úplně jiného, než co

se k nám dostávalo ve filmech o válce a okupaci, kterými byla naše generace odkojená a které jsme měli vlastně místo pohádek, protože pohádek tehdy moc nebylo. Postřiziny jsem četl hned, jak vyšly, to znamená v roce 1976, a asi rok nato je Zdeněk Potužil inscenoval v Divadle na okraji. Takže jsem byl krátce po sobě osloven knížkou a pak někým, kdo mi ji převyprávěl. To bylo úžasné. Maryšku hrála Zdena Hadrboľcová a Pepina Iva Hüttnerová, všichni do toho vložili svoje vidění a chápání textu a pro mě to bylo velice vzácné. Film už mi pak vlastně nepřinesl překvapení.

A co jiné filmy podle Hrabalových knížek? Zajímaly vás?

Samozřejmě. Ostře sledované vlaky si Oscara zasloužily a bylo to neuvěřitelné, protože to byl

první celovečerní film Jiřího Menzela. Ostře sledované vlaky jsem opravdu miloval, navíc jsem znal z Pardubic Pepíka Somra a taky jsem veliký obdivovatel Vaška Neckáře, jeho herectví mě hrozně drží za srdíčko. Takže jsem měl k tomu filmu velmi blízko. Slavnosti sněženek mě taky moc těšily. Ani ne tak ta legrace, jako spíš celková atmosféra, ty pobíhající kozy mezi smrky... A pro mě asi nejdůležitější film Jiřího Menzela a pana Hrabala jsou Skřivánci na niti. Mimochoodem existují dva filmy, které si mohu pouštět nonstop, doslova – film skončí, dám ho na začátek a koukám znova. Jsou to Všichni dobří rodáci Vojtěcha Jasného a Jirkovi Skřivánci na niti.

S vydáváním knížek Bohumila Hrabala to bylo zvláštní. Psal od mládí, ale knižní prvotiny se dočkal až ve svých 49 letech. Do roku 1968 vyšlo asi sedm knih, Hrabal se stal slavným, ale na počátku normalizace měl zase utrum. Tušil jste, čím režimu překážel? Mluvíte o tom mezi sebou vy, co jste se na jeho knížky těšili?

Já mám pocit, že jsem si pana Hrabala víc řadil do disentu. Ještě víc, než to byla pravda. Když jsem přečetl Obsluhoval jsem anglického krále v samizdatu, tak jsem vlastně chápal, proč to oficiálně nevyšlo. Takový pokřivený pohled mi dávala realita, ve které jsem žil. Vím, že v pětasedmdesátém roce vyšel v ryze komunistickém týdeníku Tvorba článek podepsaný Hrabalem, který jsem všichni nějak probírali. Já a moji přátelé jsme se domnívali, že je to něco podobného, jako když pan Werich podepsal antichartu. Nic jsme jim nevyčítali. Brali jsme to tak, že pan Hrabal ten článek napsal proto, aby rok nato mohl vyjít Postřižiny, které vyjít měly a my jsme je potřebovali. Zrovna tak, jako jsme potřebovali, aby televize hrála filmy pana Wericha. Chtěli jsme ho vidět, dokud žije. A Postřižiny jsme chtěli číst. Ale abych odpověděl na otázku: Co přesně se dělo kolem pana Hrabala, jsme nevěděli. Poté, co jsem

četl jeho autobiografické knížky a skvělý životopis od jeho překladatelky do katalánštiny Moniky Zgustové, už vím víc. A myslím si, že on tehdy taky tak úplně nevěděl, co se mu to děje. Byl jsem třeba strážně vyděšený povídáním o tom, jak ho v roce 1974 ukecali, aby se u něj v Hájence slavily jeho šedesátiny. Sešlo se tam mnoho lidí právě z disentu, některé sám ani neznal. Hrozně se bál, že to nemůže projít a něco se stane. Všichni kolem slavili, jen on se zoufale díval do oken, kdy přijdou. A přišli. Hodně lidí pozatýkali a pan Hrabal pak zažil nejhorší období výslechů na StB. Zhroutila se mu tím naděje na vydání Postřižin, které napsal, když mu zemřela maminka, a hrozně mu na nich záleželo. Prožíval tehdy strašlivé období.

Po roce 1968 pak přišlo úplné opačné období. Během několika let vyšlo takové množství Hrabalových knih, že jsme je nestihali číst. Našel jste si mezi nimi své „perly“?

Já mám jednu hroznou povahovou vlastnost. Ukážu ji na příkladu odjinud: Když jezdím do Londýna, musím tam jít vždycky na stejná místa – do British Museum, do National Gallery a do jedné pořád stejné restaurace na pořád stejné jídlo. Přitom je tam spousta nádherných míst, která jsem nikdy neviděl a už neuvidím. Podobně jsem na tom s literaturou, filmem, divadelními hrami. Jsem staromil. Třeba Taneční hodiny pro starší a pokročilé, sečtu-li všechny seance, které jsem nad nimi strávil, tak jsem je přečetl dohromady tak desetkrát. Jakože celé, všechny slabiky. A některé slabiky třeba víckrát. Chci si vychutnat to, co miluju. Velká část Hrabala zůstala u mě bývalé ženy, ty knihy jsem si už nikdy znovu nekoupil, protože mám pořád pocit, že je mám. Koupil jsem si Něžného barbara. A novinkou pro mě byly Harlekýnovy miliony a Městečko, kde se zastavil čas. Ale nic tak zásadního jako v tom raném období už jsem od něho neobjevil. Ale to je moje vina, ne autorova.

Tak k Postřižinám. Vy jste je inscenoval roku 2019 v Olomouci. Jak se od té doby změnil váš přístup k předloze?

Je to velmi subtilní, nikoli zásadní posun. Tehdy v Olomouci jsem byl hloupě a ignorant-sky přesvědčený, že vím o panu Hrabalovi vše, když jsem ho v mládí tak nadšeně četl. Stejně jako si to myslím o Beatles, když jsem jimi žil od 14 do 20 let. Takže jsem s tímhle velkopanským pohledem v Olomouci naskočil do Postřižin, četl jsem si do zblbnutí knížku a pouštěl film, srovnával... A myslím jsem si, že Postřižiny jsou o Hrabalově mamince, že Maryška je ona a autor to o ní píše, protože ji miloval, a vcítuje se do ní, když to píše v ichformě. Myslím si, že jsem tu inscenaci udělal poctivě a že by mi za ni pan Hrabal asi nevynadal. Jenomže! Vůbec jsem tehdy nevěděl naprosto zásadní věc: že vztah pana Hrabala a jeho maminky byl velmi nejednoznačný. Pak jsem s ním viděl jeden rozhovor, ve kterém o své matce hovořil, četl jsem další jeho knížky a přímé citace a začal jsem o jeho dětství, vyrůstání a problémech, které v tom období prožíval, přemýšlet a mnohé z jeho povahy a života vidět hodně jinak. Vysvětlilo se mi, proč mladý doktor práv šel pracovat do oce-láren a žít na ubytovnu. A potom do kumbálu v Libni. A proč byly v jeho životě všechny ty hospody. A život na dně, jak to on sám nazval. To všechno se mi začalo otevírat a najednou tu byla velká otázka, proč napsal Postřižiny. Proč se jejich vyprávěčka a hlavní hrdinka jmenuje Maryška jako jeho maminka, proč tam vystupuje jeho nevlastní otec a jeho strýc... Najednou jsem znal jiný příběh než ten, který je v Postřižinách. A kladl jsem si otázku, jestli mám inscenovat pravdu, nebo lež. Tak silný pro mě byl ten rozpor. Dlouho jsem se s ním pral. Až jsem se dobral životní etapy pana Hrabala, která předcházela zrodu Postřižin. ➔

Včetně té normalizační situace, o níž jsme teď mluvili, kdy spadl z toho vysokého piedestalu vynikajícího českého autora, který měl mnoho nadšených čtenářů a lidi po celém světě znali film Ostře sledované vlaky. Najednou se jeho knížky vyhazovaly z knihoven, dvě vytištěné knížky šly

do stoupy, vyhodili ho ze Svazu spisovatelů, nemohl vydávat... Tohle všechno jsem si najednou ožil velmi surově a do toho jsem se ještě dozvěděl, že právě v tomhle období mu zemřeli čtyři velmi blízcí lidé. A taky byl dost nemocný a už nemohl jít vykonávat dělnickou profesi jako zamlada, aby se nějak uživil. A on v téhle chvíli, kdy ho život úplně zdrtil, napsal vyznání lásky k životu! Postřižiny jsou Hrabalovo vyznání lásky k životu. Najednou jsem to pochopil. Byl to těžký proces, ale nesmírně mě obohatil. Jako režisér si nikdy neberu cizí příběhy, abych na ně rouboval

↑ UKÁZKA NÁVRHŮ KOSTÝMŮ R. ŠOLCE DO POSTŘIŽIN, FOTO P. ŠEDIVÝ

ty svoje. Neumím to a nebaví mě to. Mému srdci je nejbližší, když mám při premiéře pocit, že jsem udělal všechno pro to, aby to, co je na jevišti, bylo tím, co napsal autor. Baví mě zkoumat, co cítil a co ho přimělo napsat to,

co napsal. Jsem vděčný, že jsem tím novým pátráním s panem Hrabalem prošel.

Děkuji, jsem taky vděčná. Přejí šťastnou cestu k premiéře a zlomte vaz! JaP

Zemřel režisér FRANTIŠEK LAURIN

Během letních prázdnin nás dostihla velmi smutná zpráva o úmrtí význačné divadelní osobnosti, která se tučným písmem zapsala i do historie Východočeského divadla. V pátek 31. července nás ve věku 91 let navždy opustil divadelní a filmový režisér, pedagog a divadelní ředitel FRANTIŠEK LAURIN, jenž ve Východočeském divadle v letech 1991–2005 působil jako režisér a umělecký šéf. Z jeho pardubických režii připomeňme alespoň inscenace Oidipus (1992), Cyrano z Bergeracu (1992), Všechno je v zahradě (1995) s hostujícím Petrem Štěpánkem, Zkrocení zlé ženy (1996), Dům se sedmi balkóny (1997), Noc na Karlštejně (2001) s Radoslavem Brzobohatým v roli Karla IV. či Její pastorkyně (2003).

František Laurin se narodil 12. listopadu 1934 v Praze. Po maturitě na gymnáziu začal studovat na ČVUT v Praze, odkud po roce přestoupil na DAMU, kde v roce 1959 úspěšně

ukončil studium činoherní režie. Rok před absolvováním DAMU byl angažován jako režisér v Realistickém divadle Zdeňka Nejedlého, kde působil až do roku 1981. V období od listopadu

1981 do konce roku 1987 byl režisérem činohry Národního divadla v Praze. V lednu 1988 se stal ředitelem Divadla na Vinohradech, kde setrval do konce května 1990, kdy ho ve funkci vystřídal herečka Jiřina Jirásková. Od roku 1991 pak působil ve Východočeském divadle. Jako režisér hostoval František Laurin v řadě českých divadel a dlouhodobě se věnoval i amatérskému divadlu. Od roku 1962 do začátku 90. let působil také jako pedagog na katedře herectví DAMU, poté jako pedagog herectví na Pražské konzervatoři. RaS

S Františkem Laurinem jsem se poznal v roce 1980, kdy se stal mým třídním profesorem herectví na pražské DAMU. On byl v té době na vrcholu své kariéry a my, studenti jsme byli hodně vyděšení z jeho tvrdého, autoritativního pedagogického i režijního přístupu. Spousta kolegů mu to má dodnes za zlé, dokonce někteří mají pocit, že zablokoval jejich talent. Já jsem se také bál, že mě vyhodí. Dokonce jednou po předvedení mé etudy řekl při hodnocení: „Petře, kde nic není, ani smrt nebere... A myslíte na to, že vás místo dvanácti může na konci roku zůstat v ročníku jen osm!“ Bylo to před Vánocemi a já si myslel, že domácí úkol hravě odimprovizuji, případně nějak okecám. Mýlil jsem se. Od té doby jsem pochopil, že u divadla se nic „okecat“ nedá a že pokud něco podceníte, tvrdě se vám to vymstí. Byl jsem studijním vedoucím našeho ročníku, a tak jsme spolu docela často komunikovali i mimo hodiny herectví. Po letech se stal mým šéfem v divadle v Pardubicích a dostal jsem od něj spoustu krásných hereckých příležitostí. Jeho připomínka, že

↑ F. LAURIN S P. DOHNALEM PŘI PŘEBÍRÁNÍ OCENĚNÍ V RÁMCI OSLAV 110. VÝROČÍ OTEVŘENÍ VČD V ROCE 2019, FOTO J. SEJKORA

hrát divadlo do mírného opocení nemá cenu, mi utkvěla dodnes. Na konci jeho kariéry jsem se dokonce stal já jeho ředitelem. Zpočátku mi to přišlo absurdní a nereálné, ale jeho absolutně profesionální a loajální přístup k fungování divadla se pro mě stal významnou pomocí na počátku mého ředitelování. Strávili jsme spolu hodně času při

spoustě debat a ve vyhraněných situacích, které nebyly vždycky příjemné. Přesto převažovaly chvíle, kdy jsme se spolu neuvěřitelně nasmáli. Profesní život s Františkem vůbec nebyl jedno-
duchý, ale byl nesmírně poučný a inspirativní. Díky za všechny chvíle strávené s Tebou.

Petr Dohnal

↓ F. LAURIN S P. DOHNALEM A K. SVOBODOU NA KUNĚTICKÉ HOŘE PŘI 100. REPRIZE NOCI NA KARLŠTEJNĚ V ROCE 2004, FOTO V. MOHYLOVÁ

NA SKOK ZPÁTKY DO PRÁZDNIN

Když jsme se po letním volnu opět sešli v divadle a já prosil kolegy o jejich příspěvky do našeho tradičního ohlédnutí za prázdninami, Lexa Postler si povzdychl: „Už zase?! Neděláme tuhle rubriku nějak často?“ Ano, taky se mi zdá. Čas letí neskutečnou rychlostí! Před nedávnem jsme se bavili o tom, kam o prázdninách vyrazíme, a už se pomalu chystáme na první premiéry nové sezóny. Prázdniny 2026 jsou definitivně minulostí, pojďme se ale do nich aspoň na chvíli vrátit a zavzpomínat... Co všechno naši herci během léta zažili a kde čerpali energii do další práce? **RaŠ**

Jiří Hába: Hned na začátku léta jsem navštívil svou sestřenku na Erasmu v Granadě. Pak jsem odletěl, dalo by se říct již tradičně, na Madeiru, kam jsem letos vzal i svou maminku. Zbytek léta jsem trávil už převážně v Česku a navštěvoval kamarády a rodinu.

Poprvé v životě jsem navštívil festival Colours of Ostrava, viděl předpremiéru filmu Chica Chica (rozhodně doporučuji všem vidět!) a do kina jsme společně vyrazili také s Pepou Pejchalem a Eliškou Jechovou na film Obsession. Několikrát jsem byl na svém oblíbeném Valašsku, kde jsem strávil i prodloužený víkend se Štěpánem Pospíšilem.

Highlightem prázdnin byla rozhodně návštěva mého bratrance a jeho rodinky v Brně. Nabídl jsem mu hlídání jeho dcer (3 a 6 let). Byli jsme v ZOO, na hřištích i v botanické zahradě, hráli jsme hry, kdejakou bolítku léčili třemi kouzelnými pusinkami, před spaním koukali na pohádky a samozřejmě došlo i na čtení pohádek při usínání. Jak jsem zjistil, aktuálně je nejoblíbenější ta O perníkové chaloupce – námět na pohádku do repertoáru. :-)

Eliška Lásková: Prázdniny s dětmi, sice málo odpočinku, ale spousta zábavy.

Alexandr Postler: A takto si vyjždím prázdninám vstříc a ještě si plně neuvědomuju, že se budu muset vrátit...

Josef Pejchal: Hned z kraje července jsme vyjeli z pardubických „teplých krajín“ do trochu chladnější destinace. Na jih. Do městečka Tauplitz ve štyrských horách. Ubytování jsme byli zhruba ve výšce 950 m n. m. a i výlety jsme si užili ve výškách. Nádherné štítů hor i klenuté jeskyně v nich a pohledy na ledovce, nádhera! Také sůl ze Solnohradu chutná najednou jinak. A výhled z Dachsteinu přes Hallstattské jezero do okolí vám přikládám. Pak naše cesta vedla přes Český Krumlov, Lipno, Psáry a později také do Krkonoš (i z té polské strany) a na jižní Moravu k Vranovské přehradě. Oblíbená chalupa v Příluce u Nových Hradů je jistota vždycky! Vše jsem prokládal občasnými pracovními cestami do Prahy a zpět. Naše rodina cestuje ráda a užíváme si společně stráveného času. Pro mne je to krásná inspirace a „nabití se“ na celou další sezonu!

Petra Janečková a Ladislav Špinar: Prázdniny jsme začali cestou do Portugalska k rodině, kterou naše Karolína poznala při svém jarním studijním pobytu. Poté nějaké hory jako každý rok a ke konci návštěva bývalého kolegy Martina Mňahončáka na Slovensku, kde jsme si zahráli náš oblíbený golf.

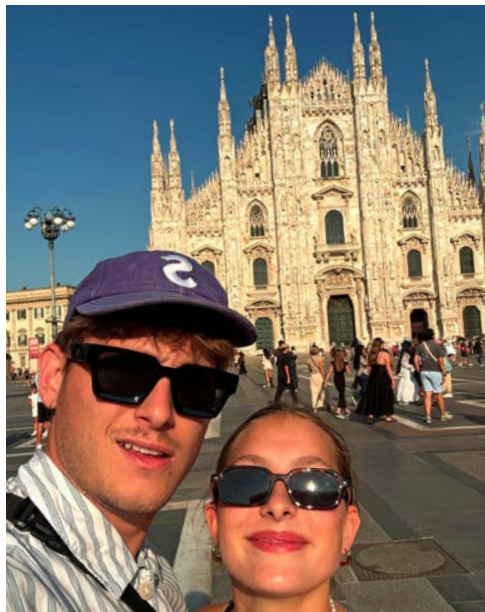
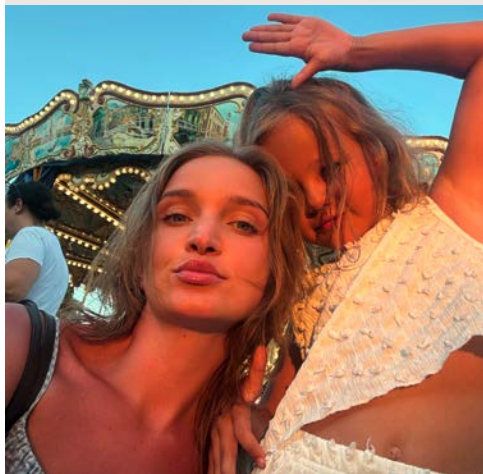
Jan Vápeník: Část prázdnin jsme strávili u přátel v okolí německého Ramsteinu. Byla to výživná dočva s celou smečkou spojená s návštěvou Schengenského muzea věnovaného podpisu Schengenské smlouvy, zajeli jsme i do Lucemburku a Trieru a prošli si stezku v oblacích nad řekou Moselou. A dopřáli jsme si i relax jen ve dvou v Řecku na ostrově Skopelos, kde se točil film Mamma Mia!

Jindra Janoušková a Petr Dohnal: Více kastrof jsme o prázdninách snad ještě nezažili. Nejprve nám na chatě, kam jsme se všichni přestěhovali, shořelo čerpadlo ve studni. Pak jsem si při odpojování automobilového přívěsu naloženého kamením zlomil a zhmoždil palec u nohy, čímž jsem se na nějaký čas vyřadil z koupání a dalších letních radovánek. Do třetice náš pesko skočil z verandy a musel podstoupit náročnou operaci. Následovala ucpaná kanalizace a prasklá indukční deska sporáku, která tím byla zcela znehodnocena. Porucha stykačů elektroinstalace byla už jen drobnou lapálií... Naštěstí nám ale vše vynahradila naše úžasná vnoučátka. A tak léto bylo nakonec zalité sluncem.

Karolína Šafránková: Celé léto jsem prožila u řeky, u bazénu s kamarádkami, mým pejskem. Inspiraci jsem určitě čerpala u babičky, neb žije na samotě u lesa a je to výjimečná žena, tak to bylo bájo! S rodinou jsem byla v Itálii. Moc jsem si neodpočinula, neb jsem pořád hlídala nějaké dětičky, což mi nevadilo, ale už jsem se těšila na další sezonu! Hihi.

Štěpán Pospíšil: Já letošní léto prožil celkem spontánně, snažil jsem se nic neplánovat a nic nevymýšlet. Čekal jsem, co mi přinese další den. Se sestrou jsme se takto ráno probudili a odpoledne už jsme z ničeho nic popijeli víno v Miláně. To byl krásný výlet. Do Itálie jsem jel pak v polovině prázdnin ještě jednou. Vzal jsem tentokrát obě sestry a jeli jsme autem k Lago di Garda. Další krásný výlet. Takže většinu prázdnin jsem strávil buď v Itálii, nebo u nás doma na Valašsku, hlavně u bazénu. Tam jsme se potkali třeba s kolegou Jiříkem Hábovic stejně jako loni. To byla značná inspirace. V průběhu srpna jsem se už přesunul do Prahy a čekal jsem, co se bude dít. Tak jsem zvědavý, co přinese další sezóna...

Veronika Malá: Moje prázdniny byly úplně neuvěřitelně štěstí! Lítala jsem po festivalech, dočkou jezдила po Francii a Španělsku, každé den surfovala a „cikánila“ po přírodě. V srpnu jsem si ještě udělala výlet do Řecka a plachtila s kamarády po ostrovech, a jelikož foukalo víc, než bychom si snad přáli, bylo to letos opravdu dobrodružství... V Čechách jsem trávila spoustu času u vody a jezдила na surfu za lodí, viděla nespočet přátel, západů a východů slunce... Za mě 10/10!

Dagmar Novotná: Tak jsme ho konečně šťastně oženiili...

Martina Sikorová: Moje letošní prázdniny byly takové klidné. Byla jsem dost v Pardubicích, chodila jsem na procházky a návštěvy. Tak jsem byla na Moravě a Svatojakubskou cestu jsem letos kombinovala i s kolem. Tentokrát jsem se za pomoci nejlepšího spolupuťovníka dostala až na hranici se sousedy, tak snad jsem načerpala energii na všech těchto místech! :-)

Radek Žák: Pancíř, Šumava, Radek, Anežka a Berta fotí.

Eliška Jechová: Tento rok bylo léto opravdu, jak má být, slunné a romantické. Párkrát jsem se stavila na bytě zalít květiny, vyměnit kufr a zase jsem někam zmizela. Jedním z největších zážitků bylo určitě potápění v Egyptě. Potkali jsme mnoho obrovských želv, trnuch skvrnitých, perutýnů a mnoho dalších rybích aktérů z filmu Hledá se Nemo. :-) Dokonce jsem byla i v hrobce Tutanchamona, byl opravdu malinký. :-) Nenechala jsem si ujít ani své oblíbené filmové festivaly. A konečně jsem si splnila dlouholeté přání, a tím byl Amsterdam.

Martin Mejzlík: Jako každý rok chalupa, moře, výlety a stihli jsme i Ameriku (ale jenom tu českou).

Zdeněk Rumpík: Vášen má tisíce podob a v naší rodině je společná vašeň cestování, poznávání nového. I třeba barokního kostelíka ve vesnici. A protože „čas je běžec s dlouhým krokem...“, vzali jsme to mírně hopem. Vnučkům jsme ukázali milované Benátky, Murano i Burano, pak jsme jeli objevit šokující Albánii. Žádný zaostalý Balkán, luxus, pár kroků na pláž, šok! Peloponés u moře i v zahradách a úžasná Olympie nás při troše fantazie srazily na kolena. A závěr tuláckého maratónu patřil poněkolkáté malému ostrovu Maltě s jeho historií Johaniťů a varujícím pomníkem vybombardovaného divadla z 2. světové války. Zkrátka takový průlet Evropou.

První PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR v divadle

Malá scéna ve dvoře na začátku letních prázdnin poskytla zázemí netradiční akci. Ve dnech 7.–9. července se zde konal první ročník Divadelního příměstského tábora, který dětem ve věku 6–12 let nabídl pestrý program plný her a zábavy.

Úvodní den byl inspirovaný pohádkou Pinocchiova dobrodružství Mladého divadelního studia LAIK. Malí „táborníci“ se ocitli v pomyslné Gepettově dílně, kde se v rámci rozličných aktivit měli možnost seznámit s běžným

fungováním divadla a s profesemi, které k divadlu neodmyslitelně patří. Odpoledne pak vytvářeli vlastní návrhy scén a kostýmů ke svým oblíbeným pohádkám, které pak nadšeně prezentovali svým kamarádům.

Ústředním tématem druhého dne bylo loutkové divadlo. V průběhu dopoledních aktivit si děti ve skupinkách vymýšlely vlastní verze klasických pohádek, samy si pak připravily kostýmy i scénu a celé odpoledne pohádku za pomoci vedoucích z řad členů studia LAIK zkoušely. Před odchodem své krátké scénky představy pyšným rodičům.

Poslední den se nesl v duchu cirkusu – děti popustily uzdu nejen své fantazii, ale i hravosti a kreativitě. Dopoledne se seznámily s různými disciplínami, které lze v cirkuse vidět, a odpoledne strávily sestavováním cirkusového programu. Každá skupinka si připravila jiné číslo a společně pak odpoledne rodičům předvedly svou show, ve které nechyběli mimové, gymnastky, klauni nebo kouzelníci.

Tábor byl pro všechny mimořádnou zkušeností. Děti se do každého úkolu pouštěly s nadšením a radostí! První „příměsták“ ve Východočeském divadle ukázal, že divadelní svět plný dobrodružství, fantazie a zábavy je pro děti pořád velmi přitažlivý. Proto opět na viděnou příští léto!

FOTO J. SEJKORA

LEKTORSKÉ PROGRAMY

Stále více kulturních institucí si uvědomuje, že je potřeba ke klasickému repertoáru nabídnout ještě něco navíc. Východočeské divadlo poslední roky spolupracuje s divadelními lektorkami. Lektorské programy pomáhají divákům lépe porozumět inscenacím, tématům i samotnému divadelnímu umění. Prostřednictvím diskusí, workshopů a interaktivních her se otevírá prostor pro sdílení názorů, rozvoj kritického myšlení i osobní prožitky.

Se stávající divadelní sezónou 2026/27 rozšiřujeme tuto nabídku, která je určena především pro děti a studenty. I nadále budou pokračovat **workshopy pro školy k vybraným inscenacím**. Školní kolektivy si mají možnost po zhlédnutí představení objednat přímo do třídy workshop, jehož cílem je rozvinout zážitek z představení, zamyslet se nad tématy, vcítit se do postav, hledat nové pohledy na divadelní tvar anebo se zeptat na to, čemu žáci a studenti neporozuměli.

Kromě těchto workshopů mají pedagogové se studenty možnost absolvovat ve škole následující programy, které vede **Kateřina Čonka** (absolventka Katedry výchovné dramatiky na pražské DAMU). Pohybový workshop **Jak se dělá humor** ze světa grotesky je určen pro žáky základních škol. Pokud chcete vědět, jak se správně chovat v divadle, co se smí a co ne, tak pro vás je ideální workshop **V divadle se nesvačí** zaměřený na základní i střední školy. Pro druhé stupně a střední školy jsou vhodné workshopy **Postav divadlo**

(kreativní seznámení s divadelními profesemi, jako je režie, dramaturgie či herectví) a **Mluv** – ten doporučujeme všem, kteří mají strach a trému mluvit před jinými lidmi. Ve workshopu **Poznej divadlo** se žáci 1. stupně ZŠ stanou tvůrci malého velkého představení, zároveň se seznámí s pojmy jako hlediště, jeviště, scénář, replika nebo točna. Tuto lektorskou nabídku je možné zajistit také pro odpolední družiny.

Nabízené workshopy lze také stavět na míru potřebám pedagogů a jejich třídám – školy mohou samy přijít s tématem, které by je zajímalo.

Dramaturgyně a kmenová autorka Mladého divadelního studia LAIK **Kristýna Plešková** spolu s členy studia rozjíždí **speciální program do mateřských školek**. Pro děti připraví pohádky i kreativní dílničky v pohodlí jejich školky. Rovněž Kristýna zajistí krátké dramaturgické úvody u vybraných představení, která se hrají večer pro mládežnické předplatitelské skupiny. Dramaturgický úvod bude vždy 30 minut před

začátkem představení ve foyer v prvním patře.

Během roku počítáme i s různými **odpoledními workshopy pro veřejnost**. O chystaném programu vás budeme informovat na webu divadla www.vcd.cz nebo na našich sociálních sítích.

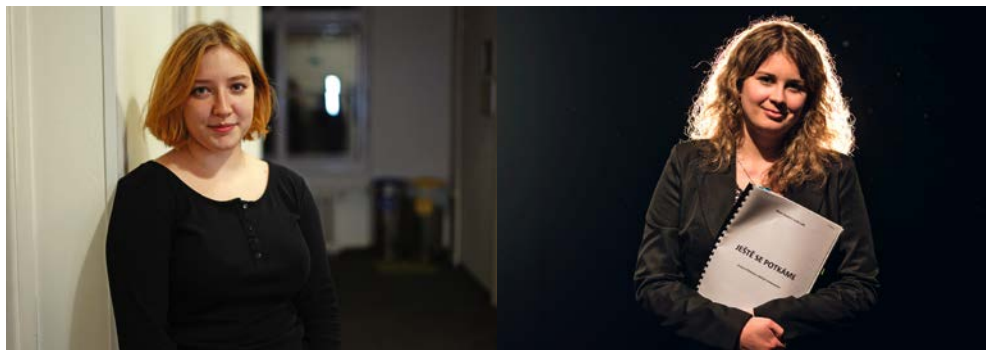
Veškeré informace o těchto, ale i dalších programech najdete na webu Kreativního učení www.pardubice.eu/edukacni-programy, kde do vyhledavače zadáte Východočeské divadlo. Vyučující, kteří budou mít o tuto nabídku zájem nebo se budou chtít zeptat na další informace, mohou psát Rozálii Lienertové, jež má na starost nabídku dopoledních školních představení, e-mail: lienertova@vcd.cz. Případně se mohou obracet také na mě, dramaturga Ladislava Nunváře – nunvar@vcd.cz – a já vše rád zprostředkuji.

Věříme, že naše nabídka pomůže dětem, žákům, studentům, ale i pedagogům si více užít budoucí divadelní zážitky.

LaN

↓ LEKTORKA K. ČONKA, FOTO P. ŠEDIVÝ

↓ DRAMATURGYNĚ K. PLEŠKOVÁ, FOTO J. SEJKORA

HAVEL 90

aneb VÁCLAV OPĚT V PARDUBICÍCH

K oslavám 90. výročí narození Václava Havla se napříč Českou republikou zapojují kulturní instituce i široká veřejnost. Naše divadlo pochopitelně nemůže být výjimkou, a tak Václav 5. října slaví i v Pardubicích. Přijďte v 16 hodin před Městské divadlo a zavzpomínejte spolu s herečkami a herci na spisovatele, politika a prvního prezidenta ČR nebo zajděte na pubkvíz do Divadla 29 a otestujte svoje znalosti!

„Připomínat odkaz Václava Havla znamená vracet se k hodnotám, jako je odvaha říkat pravdu, osobní odpovědnost a vzájemný respekt. Pro Východočeské divadlo je to navíc oslava Havla jako vynikajícího dramatika, jehož hry o manipulaci a lidské identitě zůstávají mrazivě aktuální. A v neposlední řadě jde o poctu člověku, jehož druhým domovem byl náš východočeský region,“ říká ředitel VČD **Petr Dohnal**.

Hlavní část akce, konané ve spolupráci s městem Pardubice, proběhne od 16 hodin před divadlem, z jehož balkónu Václav Havel v lednu 1990 poprvé promluvil k pardubickým občanům. Pořad, v němž budou účinkovat herečky a herci VČD, přiblíží osobnost Václava Havla nejen jako dramatika a politika, ale

také jako „obyčejného člověka“. Diváci se mohou těšit například na scénické čtení Havlovy aktovky **Audience** v podání **Ladislava Špinera** a **Petra Borovce**, ale i na dobové písně s hudebním doprovodem. Přibližně hodinový program bude moderovat **Jan Vápeník**, kterého ve zpívání a čtení textů podpoří **Petra Janečková**, **Veronika Malá** a **Radek Žák**.

V 18 hodin zveme do sálu Divadla 29 na **Vaškův pubkvíz**, do kterého se aktivně zapojí i speciální divadelní tým. Přijďte si otestovat znalosti a změřit síly přímo s těmi, kteří hrají „Havla“ na jevišti! Role průvodce večera a kladení základních otázek se ujme **Jiří Hába**.

AnZH

↑ V. HAVEL PŘI NÁVŠTĚVĚ PARDUBIC V ROCE 1996

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

67. sezónu Východočeského divadla (mimořádně v té době s podnázvem Divadlo 30. výročí SNP) otevřela premiéra hry **Ódona von Horvátha KAZIMÍR A KAROLÍNA**, od které 16. října uplyne už padesát let! Dnes již klasický titul mistra moderní verze tzv. lidové hry – ukazuje život, starosti a touhy běžných lidí z nižších a středních vrstev s využitím hovorového jazyka – pohostinsky režíroval **Oto Ševčík** ve spolupráci s **Petrem Vosáhlem**. Titulní role ztvárnili **Zdena Bittlová** a **Petr Hübner**.

Jde o zdánlivě banální příběh: milenci Kazimír a Karolína si vyrazí na mnichovskou pouť (dnešní Oktoberfest), brzy mezi nimi dojde ke konfliktu a v závěru oba odcházejí v náručí jiného partnera. Text má ale mimořádnou vnitřní sílu a přesvědčivost. Nekárá, nemoralizuje. Odsuzuje ale lež a straní pravdě. Autor hru uvádí mottem: A láska neumírá nikdy!

RaS

↑ JANA VÁLKOVÁ, DNES JANĚKOVÁ (ERNA) A VLADIMÍR PTÁČEK (FRANTA MERKL)

↑ PETR HÜBNER (KAZIMÍR) A ZDENA BITTLOVÁ (KAROLÍNA)

↑ MICHAELA LOHNISKÁ (MARIE) A JANA RUBÁŠOVÁ (ELLI)

↑ ALEXEJ OKUNEV (SCHÜRZINGER) A LUBOMÍR POLÁCH (RAUCH)
FOTO MIROSLAV TŮMA

Novou výstavní sezónu ve foyer odstartuje výstava pardubického fotografa Miloše Fice, dlouholetého spolupracovníka a zároveň premiérového abonenta Východočeského divadla. Výstava nabídne pestrou paletu jeho fotografií z inscenací našeho souboru. Vernisáž, která se uskuteční v sobotu 17. října před premiérou Postřižin, doplní křest nové knihy Miloše Fice s názvem MAGIE DIVADLA, v níž jsou publikovány právě divadelní fotografie z výstavy.

Miloš Fic se narodil 24. dubna 1946 v Pardubicích, kde stále žije a pracuje. Vystudoval ČVUT Praha (Fakultu strojního inženýrství) a Lidovou konzervatoř Východočeského kraje (obor výtvarná fotografie vedený profesorem Jánem Šmokenem).

Věnuje se oblasti užité fotografie (virtuální prohlídky v rozsahu 360°×180°, zakázková portrétní fotografie, sportovní fotografie

– dostihy, tenis) i volné fotografické tvorbě (reportážní, sportovní či divadelní fotografie, panoramatická krajina, akt...).

Působí jako viceprezident Asociace profesionálních fotografů české republiky (APF ČR), současně je členem PAN HORA-MA – mezinárodního sdružení Přátel panoramatické fotografie. Je autorem a spoluautorem řady knih, např. Akt – naučte se

fotografovat kreativně (2007), Na chvíličku U Pavouka (2017) či Přes překážky ke hvězdám (2018). Spolu s dalším pardubickým fotografem Petrem Moškem založil sdružení fotografů GM10.

Miloš Fic je dvojnásobným držitelem certifikátu Master QEP (Qualified European Photographer) udělovaného odbornou komisí FEP (Federation of European Photographers), který je známkou nejvyšší profesionální kvality fotografické práce v rámci Evropské unie.

Uspořádal řadu samostatných autorských výstav a pravidelně se účastní výstav skupinových. Své fotografie prezentuje na stránkách **www.studio-mfi.cz**. RaS

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERIA

hrosipardubice.cz

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 🌐 WWW.VCD.CZ
📍 VCD PARDUBICE 📱 @VCDIVADLO

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚDĚLÍ – ÚTERÝ.....10.00 – 18.00
STŘEDA – ČTVRTEK.....10.00 – 17.00
PÁTEK ZAVŘENO
☎ 466 616 432 / 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
✉ OBCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVA
ČTVRTEK15.00 – 17.00
☎ 466 616 423 / 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB
☎ 602 528 752
PONĚDĚLÍ – ČTVRTEK.....11.00 – 23.00
PÁTEK11.00 – 00.00
SOBOTA.....16.00 – 00.00
NEDĚLE.....16.00 – 22.00

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

SEZÓNA MĚSÍČNÍ ZPRAVODAJ VČD ŘÍJEN 2026 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: D. NOVOTNÁ, MLADÝ FRANKENSTEIN, FOTO J. HROMÁDKO